

§ 34. 1. Przepisy dotyczące dowódcy jednostki wojskowej stosuje się odpowiednio:

- 1) do wojskowego komendanta uzupełnień właściwego ze względu na miejsce wypadku osoby powołanej do czynnej służby, która uległa wypadkowi w czasie odbywania bezpośredniej drogi z miejsca zamieszkania do jednostki wojskowej lub z powrotem do miejsca zamieszkania,
- 2) do kierownika studium wojskowego, jeżeli wypadkowi uległ student w związku z odbywaniem wojskowego szkolenia w ramach studium wojskowego szkoły wyższej,
- 3) do kierownika innej państwowej jednostki organizacyjnej, jeżeli wypadkowi uległ żołnierz wyznaczony do wykonywania zadań w tej jednostce.

2. Właściwość szefa wojewódzkiego sztabu wojskowego ustala się:

- 1) w stosunku do osób, o których mowa w ust. 1 pkt 1, i członków ich rodzin — według miejsca wypadku,
- 2) w stosunku do studentów szkół wyższych i członków ich rodzin — według siedziby szkoły wyższej lub jej filii.

3. O wypadku osoby, o której mowa w ust. 1 pkt 1, organ Milicji Obywatelskiej prowadzący dochodzenie zawiadamia niezwłocznie wojskowego komendanta uzupełnień właściwego dla miejsca wypadku.

§ 35. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się również do ustalania okoliczności i przyczyn wypadków oraz prawa do odszkodowania i jego wysokości w stosunku do żołnierzy, którzy pełnią lub pełnili służbę w jednostkach podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych, i członków ich rodzin.

2. Organami właściwymi w sprawach ustalania prawa do odszkodowania i jego wysokości są:

- 1) w I instancji:
 - a) dowódcy jednostek Wojsk Ochrony Pogranicza i dowódcy jednostek wchodzących w skład Nad-

wiślańskich Jednostek Wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych — w stosunku do żołnierzy, którzy pełnią lub pełnili służbę w tych jednostkach, i członków ich rodzin,

- b) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Departament Finansów) — w stosunku do żołnierzy, którzy pełnią lub pełnili służbę poza jednostkami wymienionymi pod lit. a), i członków ich rodzin,

2) w II instancji:

- a) dowódca Wojsk Ochrony Pogranicza i dowódca Nadwiślańskich Jednostek Wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, jeżeli decyzję wydał dowódca jednostki, o której mowa w pkt 1 lit. a),

- b) Komisja Odwoławcza do Spraw Odszkodowań Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, jeżeli decyzję wydał organ wymieniony w pkt 1 lit. b).

3. Decyzje, o których mowa w § 30 i 31, wydają z upoważnienia Ministra Spraw Wewnętrznych organy II instancji.

4. Odszkodowania wypłacają organy podejmujące decyzję o ich przyznaniu.

§ 36. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 16 stycznia 1973 r. w sprawie przyznawania i wypłaty odszkodowań przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (Dz. U. Nr 3, poz. 25),

- 2) zarządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 16 stycznia 1973 r. w sprawie trybu ustalania okoliczności i przyczyn wypadków dla celów związanych z przyznawaniem żołnierzom i ich rodzinom świadczeń odszkodowawczych i rentowych (Monitor Polski Nr 4, poz. 30).

§ 37. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1977 r.

Minister Obrony Narodowej: *W. Jaruzelski*

213

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 30 października 1976 r.

w sprawie przystąpienia szeregu państw do Konwencji dotyczącej Światowej Organizacji Meteorologicznej, podpisanej w Waszyngtonie dnia 11 października 1947 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 3 lit. b) i c) oraz artykułem 33 Konwencji dotyczącej Światowej Organizacji Meteorologicznej, podpisanej w Waszyngtonie dnia 11 października 1947 r. (Dz. U. z 1951 r. Nr 11, poz. 85 i z 1962 r. Nr 48, poz. 236), następujące państwa złożyły Rządowi Stanów Zjednoczonych Ameryki dokumenty przystąpienia do powyższej konwencji:

Chińska Republika Ludowa dnia 9 lutego 1973 r.
z następującym zastrzeżeniem do artykułu 29 konwencji:

„Rząd Chińskiej Republiki Ludowej nie będzie uważał się za związany żadnym orzeczeniem arbitrażowym w jakiegokolwiek sprawie lub sporze dotyczących interpretacji lub stosowania konwencji, przekazanych do rozstrzygnięcia w drodze arbitrażu bez zgody Rządu Chińskiego.”

Niemiecka Republika Demokratyczna	dnia 23 maja	1973 r.,
Bangladesz	dnia 24 sierpnia	1973 r.,
Wspólnota Bahamów	dnia 29 listopada	1973 r.,
Liberia	dnia 7 lutego	1974 r.,

Oman	dnia 3 stycznia	1975 r.,
Katar	dnia 4 kwietnia	1975 r.,
Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna	dnia 27 maja	1975 r.,
Demokratyczna Republika Wietnamu	dnia 8 lipca	1975 r.

z następującym zastrzeżeniem do artykułu 29 konwencji:

„Demokratyczna Republika Wietnamu reprezentuje pogląd, że każda sprawa lub spór dotyczące interpretacji lub stosowania niniejszej konwencji mogą być przekazane niezawisłemu arbitrowi, którego wyznaczy

Przewodniczący Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, tylko po wyrażeniu zgody przez strony zainteresowane w każdym poszczególnym przypadku.”,

Republika Wysp Zielonego Przylądka	dnia 21 października	1975 r.,
Papua-Nowa Gwinea	dnia 15 grudnia	1975 r.,
Republika Wysp Komorskich	dnia 19 marca	1976 r.,
Mozambik	dnia 21 czerwca	1976 r.,
Surinam	dnia 26 lipca	1976 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Czyrek

214

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 30 października 1976 r.

w sprawie przystąpienia Niemieckiej Republiki Demokratycznej i Cypru do Konwencji o szelfie kontynentalnym, sporządzonej w Genewie dnia 29 kwietnia 1958 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 9 Konwencji o szelfie kontynentalnym, sporządzonej w Genewie dnia 29 kwietnia 1958 r. (Dz. U. z 1964 r. Nr 28, poz. 179), zostały złożone Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dokumenty przystąpienia do powyższej konwencji przez Nie-

miecką Republikę Demokratyczną dnia 27 grudnia 1973 r. i przez Cypr dnia 11 kwietnia 1974 r.

Zgodnie z artykułem 11 ustęp 2 konwencji weszła ona w życie w stosunku do Niemieckiej Republiki Demokratycznej dnia 26 stycznia 1974 r., a w stosunku do Cypru dnia 11 maja 1974 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Czyrek

215

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 30 października 1976 r.

w sprawie przyjęcia przez szereg państw Porozumienia o przywilejach i Immunitetach Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej, przyjętego przez Radę Zarządzających Agencji dnia 1 lipca 1959 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z § 38 Porozumienia o przywilejach i immunitetach Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej, przyjętego przez Radę Zarządzających Agencji dnia 1 lipca 1959 r. (Dz. U. z 1970 r. Nr 28, poz. 222), następujące państwa złożyły Dyrektorowi Generalnemu Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej dokumenty przyjęcia tego porozumienia:

Singapur dnia 19 lipca 1973 r.
z zastrzeżeniem, że „...funkcjonariusze Agencji, którzy są obywatelami Singapuru, nie będą korzystać ze zwolnień od podatków od wynagrodzeń i poborów wypłacanych im przez Agencję”.

Niemiecka Republika

Demokratyczna dnia 30 października 1974 r.
z następującym zastrzeżeniem:

„Niemiecka Republika Demokratyczna nie uważa się za związaną postanowieniami § 26 i 34 porozumienia, które zobowiązują do podporządkowania się jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości.

Odnosnie do kompetencji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości dotyczącej sporów wynikających z interpretacji lub stosowania porozumienia Niemiecka Republika Demokratyczna wyraża pogląd, że zgoda wszystkich stron w sporze musi być uzyskana w każdym poszczególnym przypadku przed wniesie-

niem do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości sporu w celu jego rozstrzygnięcia.

Zastrzeżenie to odnosi się również do postanowienia § 34, przewidującego, że opinia wydana przez Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości będzie przyjmowana jako załatwienie ostateczne.”.

Mauritius dnia 7 kwietnia 1975 r.,
Mongolska Republika

Ludowa dnia 12 stycznia 1976 r.
z następującym zastrzeżeniem:

„Mongolska Republika Ludowa nie uważa się za związaną postanowieniami § 26 i 34 porozumienia, które dotyczą jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości. Mongolska Republika Ludowa uważa, że jakkolwiek spór dotyczący interpretacji lub stosowania porozumienia powinien być wniesiony do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości za zgodą wszystkich stron w sporze w każdym poszczególnym przypadku.

Zastrzeżenie to odnosi się również do postanowienia § 34, przewidującego, że opinia wydana przez Trybunał będzie przyjmowana przez strony jako ostateczna”.

Zgodnie z § 38 porozumienia weszło ono w życie w stosunku do wyżej wymienionych państw w dniu złożenia ich dokumentów przyjęcia.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Czyrek